

CSIKASZ ISTVÁN:

FENT A MAGASSÁGBAN

Soha nem láttam még olyan utcát
mint az életünk felett

Mint sóhajtó parabola
indult az acél test
nagyyszerű körbe-forgóra
pirosuló süvítésre
a ködös Föld felett

Te Föld te Anyag s te Lét:
Elektroterriogramm
jelezte minden
magma-szívverésedet

Égtem hulltam repültem,
úszva súlytalanul
elrugaskodva lebegtem:
dinamikája indulatnak!

A Kék Ember vagyok
s az Éter
fényévmilliónyi
kilóméter
rádiusának
első rajzolója

VÁZLAT

Anyámra inkább hasonlít e rajz
mint szigorú háziasszonyomra
és e dilettáns-munkát így csak az
albérlet kényszer-pecsétje nyomja

a csontvázra minden asszony-arcnál
ecsetem csak bőr falát vakolta
tudat alatt a szerkezet: anyám.

A KAKTUSZ

Mint egy vastag nagy tányér:
hatalmas isteni-zöld levél
Lapos, húsos, érzed, hogy meleg
közepén futnak az erek

Lüktet nől szinte mozdul
s hosszú szörnyű törein
halálra vakul a fény
halálra bénul a kin

Hozzákapsz s bőröd ernyed:
vér vér van a tör hegyén
Őszinte és nem enged
busszút áll mint az ember
nem ismer engedelmet

Véd s támad ó de pompás
olyan mint ősi rontás
valami titkos szép erő
büszke s hatalmas
mint a vas
mint az ember:
kezében a fegyver

Isteni-zöld hatalmas levél:
mint egy izmos érdes tenyér
s a tör:
mely öl

S mégis szunnyad
csendes mint a béke
reggeli harmat száll
a zöld levélre

SUGÁR-RAKÉTÁK

Mint nagyerős kakaskák
rikoltoznak a fények cuppogón
zöld mundérban piros taréjja!
nap-pisztolyokkal lövöldözve rán,
Körültáncolják vállamat
sugár-rakéták visitozón
s megbilincselnek rab vagyok
talán magam is fénné változom.

MÁJUS A SZANDA-HEGYEN

Mint a szirt, én is állok
a csúcson, szinte kőbe
dermedve, mint e régi várrom
s szédült magasban, messze,
elbolyongok a tájon.

Szétnyílnak itt a dombok,
s hullámszón, mint a tenger.
szintjén a nyúló végtelennek
láthatár, fellegedbe
lankásan elmerülnek:

ez a vidék. Kis apró
erdőkkel tarkán rakott,
zöld s barna szöttes, faliszőnyeg,
hol meghitt kis utakra
álmos akácok dőlnek.

Valami felejthetetlen
s lélegzetvisszafojtó:
én ezt a gazdag tájat látom
palócok, szivetekben,
s szemekben ezt találok,

ezt a napfényes, drága
földet, mezőket, fákat,
kézfogásokban ezt találok,
és cserzett arcotokra
igy fészkel este álom!

Párnáitokra ősi
disszel rótt mély barázda:
ó, föld...! Te színes, tarka kelme,
s te szöttes: mint a falvak
pirosló munkakedve...!

Hullámszik, mint a búza,
s nő, nő a kedvem egyre,
kemény a föld s kemény a szerszám
világújulás: május...!
Újítsál meg ezerszám...!

